

บทที่ 4

อภิปรายผลการวิจัยและวิจารณ์

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ในครั้งนี้ ผู้วิจัยสามารถนำผลการวิจัยมาอภิปรายและวิจารณ์ได้ดังนี้ คือ

4.1 การอภิปรายผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาก่อนและหลังการเรียน

ผลการวิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ที่มีพื้นฐานความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษต่ำ ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ภาคการศึกษาที่ 2 ประจำปีการศึกษา 2554 จำนวน 35 คน นั้น พบว่า นักศึกษามีการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษได้สูงขึ้น ดังจะเห็นได้ว่าเมื่อเปรียบเทียบผลการทดสอบวัดความสามารถทางด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาก่อนการเรียน และหลังการใช้กิจกรรมการพูดในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ พบว่า นักศึกษามีพัฒนาการการพูดภาษาอังกฤษจากมีทักษะในการพูดภาษาอังกฤษระดับน้อยก่อนเรียน แต่มีทักษะการพูดภาษาอังกฤษในระดับสูงขึ้นหลังการเรียน (คะแนนเฉลี่ยรวม = 2.6 และ 3.38 ตามลำดับ) และสามารถแสดงให้เห็นภาพรวมที่ชัดเจนมากขึ้นได้ ด้วยค่าสถิติ t-test แบบ Dependent Samples เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาก่อนและหลังการเรียน ดังแสดงในตารางที่ 4.1 ดังนี้คือ

ตารางที่ 4.1 แสดงภาพรวมของผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาก่อนและหลังการเรียน

ผลการทดสอบ	ก่อนการเรียน		หลังการเรียน		t	P value
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.		
ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ	15.60	2.81	20.31	2.45	-22.31	0.00*

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.1 ซึ่งเกิดจากการนำผลคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบวัดความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาที่เคยมีระดับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษต่ำ ก่อนและหลังการเรียนมาหาค่าเฉลี่ย และวิเคราะห์ความแตกต่างของคะแนนก่อนและหลังการเรียน พบว่า ทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาก่อนและหลังการใช้กิจกรรมการพูดในการเรียน วิชาการพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($t = -22.31, p = 0.00^*$) โดยที่ค่าคะแนนเฉลี่ยก่อนการเรียนอยู่ที่ 15.60 ค่าเฉลี่ยหลังใช้กิจกรรมการพูดในการเรียนอยู่ที่ 20.31 เพิ่มขึ้น 4.71 แสดงว่ากิจกรรมที่ใช้ในการพูดภาษาอังกฤษช่วยให้นักศึกษามีพัฒนาการในด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษ หรือพูดอีกนัยหนึ่งก็คือ นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาที่เคยมีระดับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษต่ำที่ลงทะเบียนเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ สามารถพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษได้สูงขึ้น

นอกจากนั้นเมื่อพิจารณาคะแนนเฉลี่ยขององค์ประกอบแต่ละด้านที่มีผลต่อทักษะการพูดภาษาอังกฤษก็พบว่านักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษามีพัฒนาการด้านการพูดภาษาอังกฤษหลังจากเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษในทุกด้าน ซึ่งสามารถแสดงให้เห็นภาพได้อย่างชัดเจนด้วยค่าสถิติ t-test แบบ Dependent Sample เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาแต่ละองค์ประกอบก่อนและหลังการเรียน ดังแสดงในตารางที่ 4.2 ดังนี้คือ

ตารางที่ 4.2 แสดงผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษในแต่ละองค์ประกอบที่ใช้วัดทักษะการพูดของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา ก่อนและหลังการเรียน

องค์ประกอบที่ใช้ในการวัดทักษะการพูด ภาษาอังกฤษ	ก่อนการเรียน		หลังการเรียน		t	P value
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.		
ออกเสียงได้ถูกต้อง	2.60	0.50	3.43	0.50	-12.82	0.00*
เลือกใช้คำศัพท์ได้ถูกต้องเหมาะสมกับ บริบทในสถานการณ์ต่าง ๆ	2.71	0.62	3.54	0.56	-10.83	0.00*
ใช้ไวยากรณ์ได้ถูกต้อง	2.74	0.66	3.23	0.55	-5.7	0.00*
พูดสื่อสารให้ผู้ฟังเข้าใจได้ถูกต้อง	2.66	0.54	3.66	0.48	-14.08	0.00
พูดได้อย่างคล่องแคล่ว	2.60	0.50	3.23	0.55	-7.59	0.00*
มีความมั่นใจในการพูด	2.29	0.67	3.23	0.55	-11.59	0.00*

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.2 สามารถอภิปรายผลการวิจัยได้ว่า นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาที่มีระดับความสามารถในการพูดต่ำ ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ในภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2554 มีการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษก่อนการเรียน และหลังการใช้กิจกรรมการพูดในการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในทุกองค์ประกอบของเกณฑ์ที่ใช้ในการประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ทั้งทักษะทางด้านการออกเสียงได้ถูกต้อง ($t = -12.82, p = 0.00^*$) ทักษะทางด้านเลือกใช้คำศัพท์ได้ถูกต้องเหมาะสมกับบริบทในสถานการณ์ต่าง ๆ ($t = -10.83, p = 0.00^*$) ทักษะทางด้านการใช้ไวยากรณ์ได้ถูกต้อง ($t = -5.7, p = 0.00^*$) ทักษะทางด้านการพูดสื่อสารให้ผู้ฟังเข้าใจได้ถูกต้อง ($t = -14.08, p = 0.00^*$) ทักษะทางด้านการพูดได้อย่างคล่องแคล่ว ($t = -7.59, p = 0.00^*$) และการมีทักษะความมั่นใจในการพูด ($t = -11.59, p = 0.00^*$) นั่นคือ ผลการวิจัยแสดงว่านักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาที่มีระดับความสามารถในการพูดต่ำ จำนวน 35 คน ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษมีพัฒนาการทางการพูดภาษาอังกฤษสูงขึ้นในทุก ๆ ด้าน

4.2 การอภิปรายผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบการประเมินตนเอง ด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังการเรียน

เมื่อเปรียบเทียบข้อมูลที่ได้จากการประเมินตนเองทางด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา ก่อนการเรียน และหลังการใช้กิจกรรมการพูดในการเรียนวิชาการพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษ จำนวน 35 คน พบว่า ทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาเพิ่มขึ้น กล่าวคือ การประเมินตนเองก่อนและหลังเรียน ความสามารถทางด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษอยู่ใน

ระดับน้อย (ค่าเฉลี่ยรวม = 2.31) แต่หลังการใช้กิจกรรมการพูดในการเรียนความสามารถทางด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ยรวม = 2.83) นอกจากนั้นถ้าเปรียบเทียบข้อมูลในแต่ละองค์ประกอบก็จะเห็นว่าระดับความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษที่นักศึกษาประเมินตนเองเพิ่มขึ้นในแทบทุกองค์ประกอบ ดังแสดงให้เห็นได้อย่างชัดเจนในตารางที่ 4.3

ตารางที่ 4.3 แสดงผลการเปรียบเทียบการประเมินตนเองด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังการเรียน

องค์ประกอบที่ใช้ในการวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ	ระดับความสามารถด้านทักษะการพูด			
	ก่อนการเรียน		หลังการเรียน	
	$\bar{X}$	ผล	$\bar{X}$	ผล
ออกเสียงได้ถูกต้อง	2.31	น้อย	3.03	ปานกลาง
เลือกใช้คำศัพท์ได้ถูกต้องเหมาะสมกับบริบทในสถานการณ์ต่าง ๆ	2.31	น้อย	2.68	ปานกลาง
ใช้ไวยากรณ์ได้ถูกต้อง	2.25	น้อย	2.71	ปานกลาง
พูดสื่อสารให้ผู้ฟังเข้าใจได้ถูกต้อง	2.46	น้อย	2.91	ปานกลาง
พูดได้อย่างคล่องแคล่ว	2.49	น้อย	2.69	ปานกลาง
นำ / ดำเนิน / การสนทนาได้อย่างราบรื่นเป็นธรรมชาติ	2.29	น้อย	2.71	ปานกลาง
มีลีลาท่าทางประกอบการพูดได้เหมาะสม	2.23	น้อย	2.60	น้อย
มีความมั่นใจในการพูด	2.46	น้อย	3.31	ปานกลาง
ค่าเฉลี่ยรวม	2.31	น้อย	2.83	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.3 สามารถอภิปรายผลการวิจารณ์ได้ว่า นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาที่เรียนวิชาการพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษ จำนวน 35 คนนั้น ประเมินความสามารถของตนเองในด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น โดยก่อนการเรียนนักศึกษาประเมินตนเองว่ามีทักษะการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับน้อย (ค่าเฉลี่ยรวม = 2.31) และหลังการใช้กิจกรรมการพูดในการเรียนนักศึกษาประเมินตนเองว่ามีทักษะการพูดภาษาอังกฤษในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ยรวม = 2.83) โดยพบว่า ในแทบทุกองค์ประกอบที่ใช้เป็นเกณฑ์ในการวัดความสามารถทางด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษทั้งทางด้านออกเสียงได้ถูกต้อง การเลือกใช้คำศัพท์ได้ถูกต้องเหมาะสมกับบริบทในสถานการณ์ต่าง ๆ การใช้ไวยากรณ์ได้ถูกต้อง การพูดสื่อสารให้ผู้ฟังเข้าใจได้ถูกต้อง การพูดได้อย่างคล่องแคล่ว การนำ / ดำเนิน / การสนทนาได้อย่างราบรื่นเป็นธรรมชาติ และการมีความมั่นใจในการพูด นักศึกษาได้ประเมินตนเองว่านักศึกษามีความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษจากระดับน้อยเพิ่มขึ้นเป็นระดับปานกลางด้วยเช่นกัน

จากประเด็นต่าง ๆ ที่ได้อภิปรายมาแล้วข้างต้น สามารถเห็นภาพได้อย่างชัดเจนว่า ในการใช้กิจกรรมการพูดในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาที่เคยมีระดับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษต่ำ ได้ทำกิจกรรมต่าง ๆ ในโอกาสและสถานการณ์ที่หลากหลาย ในระหว่างการเรียนการสอนวิชาการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ การที่มีความหลากหลายของกิจกรรมทั้งกิจกรรมเดี่ยว และกิจกรรมกลุ่ม เปิดโอกาสให้ผู้เรียนช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ทำให้นักศึกษาไม่เบื่อแต่รู้สึกสนุกสนาน มีความกระตือรือร้นในการทำกิจกรรม มีการกำหนดเป้าหมายและการฝึกฝนที่เป็นขั้นตอน ทำให้นักศึกษาตระหนักว่าต้องทำอะไร กำลังทำอะไร ทำทำไม และทำเพื่ออะไร แรงกระตุ้นเหล่านี้

ล้วนก่อให้เกิดความมั่นใจในการใช้ภาษา และความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษของตนเองมากขึ้น ทำให้ในที่สุดนักศึกษาที่เคยมีระดับการพูดภาษาอังกฤษต่ำ สามารถพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษได้